

Hangisi Babam

– GürhanGürses · 22 Ağustos 2015

- Daha çocuklarımız olacaktı. diye yas tutuyordu kadın şehit olan eşinin tabutunun başında. Eşinin al bayrağa sarılı tabutuna sarılmış 'Beni bu dünyada sensiz koma!' diye ağlıyordu. Yürek yanmaz da ne olur şimdi? Gözler de kan akmaz da ne olur? Bomba saldırısında şahadete ermişti yiğidi. Uzaktan kumanda ile menfeze yerleştirilen yüzlerce kiloluk bomba onların zırhlı aracı geçerken patlatılmıştı.

Cenaze omuzlara alınıp şehitliğe doğru yola çıktığında yürekle rdeki hisler galeyana gelmiş gözlerdeki yaşlar seller gibi akmaya başlamıştı. On binlerce insan haykırıyordu: "Şehitler ölmez vatan bölünmez." diye. Kadın ağlıyordu.

Kalabalık haykırıyordu yine:"Bir gider bin geliriz." diye. Kadın ağlıyordu.

- Vakit vardı daha; mutlu olmaya, gülüp eğlenmeye, koşup oynamaya, gezip tozmaya birlikte. Hani fidanımız büyüyecekti ve o fidanın gölgesinde kahvaltı edecektik, salkım söğüt şimdi büyür mü? Seni bir kaç günlüğüne değil ömürlüğüne sevdim be adam!

Kadının feryadı ve ağıdı yürekleri bir bez parçası gibi yırtıyordu.Teröre olan öfke daha da artıyor lanetler yağdırılıyordu. Analar hep ağlayacak mıydı, babalar hep üzülecek miydi, eşler hep böylesine ağıtlar mı söyleyecekti. Değer miydi vatan evladına kurşuna sıkmaya, değer miydi şu içten içe kaynayıp dökülen gözyaşlarına?

Anadolu'da insanların yüreği hep yanıktır. Savaşlar görmüştür şehitler vermiştir yüz yıllar boyu. Her karış toprağı bir şehidin kanıyla ıslanmıştır muhakkak. Anadolu insanı güneş yüzü görmeyecek mi asla? Hiçbir şey barıştan daha güzel değildir ve Anadolu insanına en çok yakışan gerdanlıkta barıştır.

Bir şehidin cenazesinde başlayacak olan uyanış bütün Anadolu toprağını santim santim sarmalı ve herkes barış için yekvücut olmalıdır. Anadolu insanı namluya göğüs gerebilecek insanlardır. Bombaların üzerinde durabilecek insanlardır. Tek o el tetiğe dokunmasın, tek o el bombayı imha etmesin.

Vatan sağ olsun elbette ama eşler de sağ olsun, çocuklar da, analar da, babalar da... Herkes haykırıyordu:

- Vatan sağ olsun! diye.

Eşini kaybeden kadın da haykırıyordu:

- Eşim de sağ olsun! diye.

Annenin biri de haykırıyordu:

- Oğlum da sağ olsun! diye.

Çocuğun biri de haykırıyordu:

- Babam da sağ olsun! diye.

Cenaze defnedileceğı mezarın başına getirildi. Artık veda zamanıydı. Kadın son bir kez sarıldı naaşına eşinin. Sessizliğe bürünmüştü. İmam talkını verirken oradaki topluluğa şunu hatırlattı bütün dünyaya:

- Sekiz tane vatan evladı şehit düştü haince bir saldırıda. Sadece sekiz ocağa ateş düşmedi

bütün ÷lkeye ateş düştü. Sekiz tabut vardı al bayrağa sarılı... Yan yana duruyordu, kahramanca... Sonra şehitlerin çocukları geldi. Kořtular cenazelere "Hangisi babam!" diye. Sekiz al bayrağa sarılı kahraman uzanmış yatıyordu huzurda. Ve çocukları babalarını arıyordu sekiz al bayrağa sarılı tabutta. Sanırım bu anlatmak istediğim her şeyi en net şekilde ifade ediyordur. Sonra çocuklardan biri babasının ismini buldu ve yanına yaklaştı: "Babacığım, şimdi sen şehit oldun ya barış gelecek mi ÷lkeme, başka babalar ölmeyecek mi yani?" dedi. Ey cemaat, barış gelmeyecek mi bu ÷lkeye? Başka babalar ölmeyecek değil mi? O zaman bu kutlu yürüyüşü biz din adamlarının önderliğinde başlatalım. Ülkenin dört bir yanında ne kadar din adamı varsa ne kadar kanaat önderi varsa barış için seferber olsun. Hedef silahların ateşlendiği yer olsun. İstikamet bombaların patlatıldığı yer olsun. Bu ÷lke hepimizin, bu çocuklar hepimizin, bu gözyaşları, acı ve hüznün hepimizin."

İmam efendi ağlıyordu.

Cemaat ağlıyordu.

Vatan ağlıyordu.